

Arrest

nr. 351 250 van 6 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 (oud) van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 augustus 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 7 december 2010 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats.

1.3. Verzoeker werd op 28 december 2010 overgebracht naar Malta.

1.4. Op 3 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 maart 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 179.325 van 13 december 2016 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissingen van 14 maart 2016.

1.7. Verzoeker diende op 14 juli 2019 een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 11 april 2022 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nam op 28 oktober 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Verzoeker diende, via een op 20 juni 2023 gedateerd schrijven, een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Bij arrest nr. 293.326 van 25 augustus 2023 weigerde de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.12. Op 17 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om verzoekers aanvraag van 14 juli 2019 om, toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 april 2024 de beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, die hem ter kennis werd gebracht op 21 mei 2024, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.06.2023 werd ingediend en geactualiseerd werd op 21.03.2024 en 10.04.2024 door :

*[I.M.] ([...])
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 09.08.2010 diende betrokkene een verzoek voor internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 07.12.2010 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (B26quater). Op 29.12.2010 werd betrokkene gerepatrieerd naar Malta. Op 11.04.2022 diende betrokkene een nieuw VIB in. Deze werd op 29.08.2023 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure(s) – namelijk iets minder dan 4 maanden voor het eerdere VIB en iets minder dan 1 jaar en 5

maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis heeft ingediend, dit respectievelijk op 03.11.2013 en 16.07.2019. Deze werden beiden afgesloten als zijnde onontvankelijk, dit respectievelijk op 14.03.2016 voor de eerste aanvraag en op 17.11.2023 voor de tweede aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij niet terug kan keren naar zijn herkomstland omwille van een lopend VIB. Echter, zijn laatste VIB werd afgesloten op 28.10.2022. Het beroep hiertegen werd afgesloten op 29.08.2023. Dit weerhoudt betrokkene dan ook niet om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis aan te vragen.

Betrokkene beweert dat hij problemen heeft in zijn herkomstland doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart geen enkele band meer te hebben met het thuisland. Echter, betrokkene maakt het niet aannemelijk dat hij geen enkele band heeft met Nigeria. Betrokkene is er namelijk geboren en deels opgegroeid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielpprocedure werd afgesloten op 29.08.2023 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het feit dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij zou hebben opgebouwd tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap in België, wat valt onder het privéleven. Ter staving legt hij steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 31 jaar in Nigeria heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van sociale en economische belangen in België liggen. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale en economische belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 11.04.2022 verklaarde dat twee broers van hem in Nigeria verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Nigeria zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten:

beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in zijn land van herkomst, kan hij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2013, dat betrokkene gewerkt heeft via ene uitzendkantoor als arbeider in dienst bij [T.J.], de voorgelegde fiscale fiche, de loonbrieven, dat hij een overeenkomst afsloot met het uitzendkantoor [M.] BV, de arbeidsovereenkomst, dat hij teamleider was, dat hij werk bleef zoeken, zijn werkbereidheid, de arbeidsovereenkomst met BVBA [R.C.], de gevolgde taallessen Nederlands bij vzw [T.N.], zijn lidkaart bij de bibliotheek, dat betrokkene ook Frans kan, dat hij [...] een investeringsplan voor zijn pensioen afsloot met levensverzekering en familiale polis, de duurzame lokale verankering) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 21 mei 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [I.M.] [...]
nationaliteit: Nigeria

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als geboren te [...] Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij kinderen heeft.

Het gezins- en familieleden: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand: Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

2.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende in zijn synthesesamenvatting:

"1. Verzoeker had in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen het feit dat een VIB hangend was en dat hij daarom niet naar Nigeria kon terugkeren om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is juist dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing het VIB ondertussen geweigerd was en dat dit dus niet meer als een buitengewone omstandigheid kan ingeroepen worden, vermits het bestaan van zulke omstandigheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Wat dit betreft, is de bestreden beslissing niet voor kritiek vatbaar.

2. De motivering schendt evenwel op talrijke punten de ingeroepen rechtsnormen.

2.1. Volgens de bestreden beslissing duurde het VIB van 11 april 2022 tot 29 augustus 2023, wat niet onredelijk lang is. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat verzoeker dit niet als een buitengewone omstandigheid had ingeroepen, verzoeker had zelfs niet aangevoerd dat de duur van het VIB onredelijk lang is. Wanneer verweerder de aanvraag verwerpt bij gebrek aan buitengewone omstandigheden m.b.t. een omstandigheid die niet als zodanig werd ingeroepen, is de motivering onjuist en schendt dit bijgevolg de materiële motiveringsplicht.

2.2. Op blz. 4 van zijn aanvraag had verzoeker het recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM ingeroepen zowel als reden ten gronde als als buitengewone omstandigheid, met verwijzing naar recente rechtspraak van de Raad. Zoals daar vermeld, ook met verwijzing naar recente rechtspraak van de Raad, bestaat het privéleven uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het bestaan van een privéleven wordt in de bestreden beslissing niet betwist, en evenmin dat de bestreden beslissing daarop een inmenging uitmaakt. Artikel 8 vereist dan dat verweerder aan de hand van een nauwkeurig en grondig onderzoek een fair balance maakt tussen de belangen van verzoeker en die van de samenleving, waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen en omstandigheden van de zaak. Uit wat volgt blijkt dat dat niet gebeurd is.

2.3. Verweerder verklaart dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Nigeria, vermits hij er geboren en deels opgegroeid is en er 31 jaar heeft verbleven. Het is onwaarschijnlijk dat hij er geen familie of kennissen meer heeft, waar hij tijdelijk kan verblijven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker is uit Nigeria vertrokken in 2009, d.w.z. 15 jaar geleden. Het motief dat het "onwaarschijnlijk" is dat verzoeker daar geen familie/vrienden meer heeft, getuigt niet van een grondig en nauwkeurig onderzoek, vermits dat geen rekening kan houden met een onwaarschijnlijkheid. Verder betwist verweerder niet, of kan niet betwisten, dat verzoeker sinds 15 jaar niet meer in Nigeria is geweest. Verzoeker verklaart sindsdien geen contact meer te houden met wie dan ook in Nigeria, omwille van zijn beweerde vrees voor vervolging. Ook al heeft de Raad beslist dat deze vrees ongeloofwaardig is, feit is dat verweerder niet tegensprekt dat verzoeker al die tijd geen enkel contact meer heeft gehad met zijn land van oorsprong. Nu is het duidelijk dat het element dat verzoeker dubbel zo lang in Nigeria heeft verbleven dan buiten dat land, niet op zichzelf doorslaggevend is. Het is immers evident dat sociale banden van 2, 5, 10 of 15 jaar geleden hechter en belangrijker zijn dan sociale banden van 20, 30 of 40 jaar geleden, vermits deze laatste zo zijn dat men zich kan afvragen of ze nog wel belangrijk zijn of nog bestaan. M.a.w. de sociale banden van de laatste 15 jaar zijn belangrijker dan de banden die tussen 15 en 45 jaar oud zijn. Door anders te beslissen, maakt verweerder niet op een correcte wijze de belangenafweging en schendt hij het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. Bovendien beoordeelt verweerder de duur van het verblijf in België verkeerd, nu hij gewag maakt van een verblijf sinds 2013, terwijl verweerder reeds een beslissing heeft genomen over het eerste VIB ingediend in 2010. Op 28 december 2010 werd verzoeker uitgezet naar Malta maar verweerder betwist niet dat

verzoeker nauwelijks enkele maanden nadien terug naar België is gekomen. Daaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte feitenvinding en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Dat is des te meer zo, nu bij een lang verblijf in België het bestaan van een privéleven vermoed wordt, zoals blijkt uit rechtspraak van het EHRM vermeld in de aanvraag (zie ook EHRM 9 april 2019, LM./Zwitserland) en bijgevolg een belangenafweging niet op een correcte manier gebeurt bij een onjuiste inschatting van de duur van het verblijf in België.

2.5. Het motief dat verzoeker tewerkgesteld was maar dat deze tewerkstelling enkel als doel had verzoeker de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn behoeften te voorzien, is niet deugdelijk. Het gaat hier immers niet over het doel van de tewerkstelling, maar wel over de gevolgen en de impact van een tewerkstelling op de sociale banden die verzoeker aldus maakt, en er zo een privéleven ontstaat waarmee rekening dient gehouden te worden. Het feit dat de toelating tot tewerkstelling slechts gold tot 29 augustus 2023, doet niet ter zake: verweerder kan niet het feit negeren dat verzoeker tot op heden werkt en bijgevolg zijn sociale banden intenser en belangrijker worden, en verzoeker nog steeds werkt omdat hij ook tijdens het onderzoek van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn behoeften dient te voorzien...

2.6. Het feit dat verzoeker blij zou kunnen geven van talrijke contacten en duurzame relaties die hij heeft opgebouwd, wat hij aantoonst door steunbetuigingen en getuigenverklaringen, toont volgens verweerder niet aan dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er een vorm van afhankelijkheid bestaat die onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het gebruik van het woord "afhankelijkheid" is vreemd, daar het bestaan van een privéleven niet de afhankelijkheid van wie of wat dan ook veronderstelt. Afhankelijkheid is van belang om een gezinsleven tussen meerderjarigen te beoordelen, maar heeft geen uitstaans met het begrip privéleven. Ook hier wordt de belangenafweging bijgevolg niet correct gemaakt.

2.7. Het motief dat de opgebouwde sociale banden niet zodanig hecht zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 vallen, is stereotiep, omdat niet uitgelegd wordt waarom dit zo is. Hetzelfde geldt met het motief dat een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt en niet disproportioneel is (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780). Het gegeven van een tijdelijke scheiding is immers geen gegeven dat voorkomt in de Boultif-Unercriteria. Hetzelfde geldt voor het motief dat artikel 8 EVRM geen vrijgeleide kan zijn die toelaat de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. De verwijzing naar een arrest van de Raad uit 2009 is niet dienstdoend, nu de Raad van State sindsdien heeft beslist dat de stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet niet in strijd kan zijn met artikel 8, niet in zijn algemeenheid juist is (RvS 22 december 2010, nr. 210.029; 13 december 2011, nr. 216.837). Daarom is de verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad van State niet relevant.

2.8. Het motief dat verzoeker verklaart dat het centrum van zijn sociale en economische belangen in België ligt maar hij niet aantoonst dat deze belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden, is een herhaling van hogervermelde motivering, en dus eveneens stereotiep, vermits verweerder concreet een belangenafweging moet maken tussen de banden met België en die met Nigeria en uitleggen waarom de banden met Nigeria sterker zouden zijn dan deze met België. Het is niet omdat verweerder een motief verscheidene keren herhaalt, dat ze aan juistheid wint.

2.9. Verweerder stelt enerzijds dat verzoeker een beroep kan doen op steun van de IOM, maar anderzijds dat het Reïntegratiefonds van deze internationale organisatie als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit motief is onbegrijpelijk want intern tegenstrijdig: hoe kan verzoeker op dit fonds een beroep doen om hem toe te laten tijdelijk terug te keren naar Nigeria om daar een aanvraag op grond van artikel 9, lid 2 in te dienen, terwijl dit fonds bestemd is voor een duurzame terugkeer? Een tegenstrijdige motivering staat gelijk met een schending van de formele motiveringsplicht.

2.10. Tenslotte stelt verweerder dat de overige aangehaalde elementen niet onderzocht dienen te worden daar ze enkel bij een beoordeling ten gronde van de aanvraag aan bod kunnen komen. Verweerder verwijst dan naar gegevens i.v.m. de tewerkstelling van verzoeker, de integratie op grond van kennis van het Nederlands en het Frans, bezoek aan de bibliotheek enz. Het gaat echter allemaal om sociale en economische banden, waarvan eerder in de beslissing verweerder aanvaard heeft dat ze sociale en economische banden in de zin van een privéleven uitmaken, die kunnen ingeroepen worden om uit te maken of ze al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaken. Het gaat hier ook om een tegenstrijdige motivering en bijgevolg om een schending van de formele motiveringsplicht.

Het notake met opmerkingen

Verzoeker beroept zich t.a.v. het bevel op een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat verweerder na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeker zijn concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot verblijf van meer dan 3 maanden volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, die uitvoerig is gemotiveerd.

Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden zijn tot stand gekomen. Verzoeker betwist in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet, die eveneens steun vinden in het administratief dossier.

Verweerder is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijk gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen. De buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen, werden niet aanvaard of bewezen.

M.b.t. artikel 8 EVRM heeft het EHRM eraan herinnerd dat dit artikel als dusdanig geen enkel recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat binnen te komen of er te verblijven. Het houdt voor een staat niet de algemene verplichting in om de door de vreemdeling gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In de eerste bestreden beslissing is hierover uitvoerig gemotiveerd (volgt een lang citaat). Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoeker toont onvoldoende aan dat "haar" netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 zou kunnen betekenen. De bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. rust op de vreemdeling.

Replik

Verweerder spreekt over het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl verder gesproken wordt over de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder verwacht bijgevolg de 2 beslissingen.

Verzoeker roept niet alleen de schending in van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook van de formele motiveringsplicht en van artikel 9bis Vw.

Voor het overige bevat de nota enkel beschouwingen en platitudes van algemene aard die geenszins een antwoord bieden op de concrete argumentatie van verzoeker. Het is verbijsterend te lezen dat "verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist", terwijl het beroep juist het tegendeel aantoonst. Het is ook een raadsel waarom verweerder het heeft over "gezinshereniging", terwijl verzoeker alleenstaand is.

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden om te kunnen besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er kan daarnaast bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn. Verweerder heeft immers de door verzoeker aangehaalde gegevens besproken en uiteengezet waarom deze hem niet

toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat een overweging een tegenstrijdigheid inhoudt – wat impliceert dat hij de motivering kent en kan bekritisieren –, dat verweerders standpunten niet aanvaardbaar zijn of dat een in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar rechtspraak niet dienstig is laat in casu evenmin toe te besluiten dat werd tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht.

Tevens moet worden aangegeven dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Verzoeker kan daarenboven niet stellen dat hij op basis van verweerders uiteenzetting niet begrijpt “*waarom*” zijn banden met Nigeria als belangrijker worden beschouwd dan deze met België. Verweerder heeft immers gewezen op de lange(re) duur van het verblijf in Nigeria en het feit dat verzoeker er werd geboren en opgroeide.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht die, samen met de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd

ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoeker de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst moet worden aangegeven dat verzoeker enkel het feit dat een herhaald verzoek om internationale bescherming nog in behandeling was en het gegeven dat hij een privéleven in België heeft aanvoerde als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft er in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming ondertussen werd beëindigd en dat deze door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen, dus niet langer bestaat. Verzoeker erkent de correctheid van deze vaststelling in zijn verzoekschrift.

Daarnaast heeft verweerder uitgebreid uiteengezet waarom hij het *“privéleven”* waarop verzoeker zich beriep niet wenste te weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Verweerder heeft tevens verduidelijkt waarom ook andere elementen waarvan hij kennis had niet tot het besluit leidden dat er wat betreft verzoeker een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker voert aan dat aangezien verweerder omstandigheden bespreekt die hij zelf niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden de motivering van de eerste bestreden beslissing *“onjuist”* is. Hij kan hierin niet worden gevolgd. Het feit dat verweerder overijverig was, door te onderzoeken of gegevens die verzoeker zelf niet aanvoerde om te betogen dat hij zich in een buitengewone omstandigheid bevond misschien toch tot het besluit zouden kunnen leiden dat een dergelijke omstandigheid zich voordeed, en standpunten innam waar dit niet was vereist, laat slechts toe te besluiten dat hij overtollige overwegingen in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen. Deze overwegingen doen op zich geen afbreuk aan de correctheid van verweerders motivering om aan te geven dat de door verzoeker zelf aangebrachte argumentatie niet tot het besluit leidt dat er buitengewone omstandigheden bestaan.

Verzoeker stelt verder dat verweerder het door hem ingeroepen *“privéleven”* niet correct heeft beoordeeld en heeft nagelaten een belangenafweging (*“fair-balance”*) door te voeren. Hij gaat hierbij schijnbaar voorbij aan het feit dat verweerder duidelijk heeft overwogen dat de banden waarnaar hij verwijst niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een *“privéleven”*, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft hierbij benadrukt dat geenszins blijkt dat de banden die verzoeker heeft aangevoerd dusdanig hecht zijn dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat evenmin kan worden vastgesteld dat er sprake zou zijn enige afhankelijkheidsrelatie waardoor alsnog zou kunnen worden besloten tot een situatie die zonder meer onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. Verweerder heeft ook toegelicht van oordeel te zijn dat in ieder geval niet blijkt dat de banden die verzoeker in België opbouwde in het gedrang komen doordat hij tijdelijk dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

De Raad merkt op dat verweerder tevens heeft uiteengezet dat, aangezien verzoeker ruim eenendertig jaar in Nigeria verbleef, niet kan worden aangenomen dat hij geen banden meer heeft met zijn thuisland. Hij heeft op die wijze duidelijk gemaakt waarom hij meent dat de duur van het verblijf van verzoeker in België op zich diens terugkeer naar Nigeria niet in de weg kan staan. Een dergelijke redengeving is niet incorrect of kennelijk onredelijk. Verzoeker herhaalt dat hij reeds lang niet meer in Nigeria was, maar toont hiermee niet aan dat verweerders standpunt dat niet kan worden aangenomen dat hij geen banden meer heeft met dit land, waar hij werd geboren, waar hij opgroeide en bepaalde van zijn familieleden verblijven, gebrekkig is. Het feit dat verzoeker langdurig in het buitenland verblijft impliceert immers niet dat dient te worden verondersteld dat de bestaande familie- of vriendschapsbanden, die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn tenietgegaan en dat hij geen sociaal netwerk meer heeft waarop hij, indien nodig, kan terugvallen. Verzoeker verklaarde overigens in het kader van zijn tweede verzoek op internationale bescherming dat hij nog twee broers heeft die in Nigeria verblijven – hij stelde ook met zijn

oudste broer nog contact te onderhouden – en toont niet aan dat deze situatie ondertussen zou zijn gewijzigd. Zijn bewering dat hij geen contact heeft met wie dan ook in Nigeria omwille van zijn voorgehouden vrees voor vervolging – waarbij moet worden aangegeven dat verzoekers asielrelaas door de Raad bij arrest nr. 293 326 van 25 augustus 2023 al ongeloofwaardig werd bevonden – doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat mag worden aangenomen dat verzoeker nog bepaalde familieleden en kennissen heeft in zijn land van herkomst bij wie hij eventueel tijdelijk terecht zou kunnen. Verzoekers betoog dat hij de banden die hij de jongste vijftien jaar in België heeft opgebouwd zelf hechter en belangrijker vindt dan diegene die hij in Nigeria had, leidt ook niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk of kennelijk onredelijk besloot dat hij nog banden met zijn land van herkomst heeft en dat de duur van zijn verblijf in België niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker poneert verder dat verweerder de duur van zijn verblijf in België foutief heeft beoordeeld, daar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een ononderbroken verblijf sedert 2013. Er liggen evenwel geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij, zoals hij verklaart, reeds een paar maanden nadat hij in 2010 werd overgebracht naar Malta, met het oog op het laten behandelen van zijn verzoek om internationale bescherming, opnieuw naar België reisde. De aan de Raad voorgelegde stukken laten slechts toe vast te stellen dat verzoeker in 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en zich op dat ogenblik in het Rijk bevond. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op een onjuiste inschatting van de duur van zijn verblijf in België en er dus sprake is van een incorrecte feitenvinding of van een gebrekkige belangenafweging in het raam van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verliest daarnaast, waar hij stelt dat de doelstelling van een tewerkstelling niet relevant is bij de beoordeling van de vraag of zijn professionele activiteiten – als onderdeel van zijn privéleven – aanleiding kunnen geven tot de vaststelling van het bestaan van banden die een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen vormen, uit het oog dat verweerder niet enkel verwees naar de reden waarom hij gedurende een periode de mogelijkheid had om te werken in het Rijk. Verweerder heeft ook uiteengezet dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van een recht op een gezins- of privéleven. Verweerder heeft hierbij, zoals reeds aangegeven, nader geduid dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering impliceert en de opgebouwde sociale contacten hierdoor niet in het gedrang komen. Zoals reeds gesteld is deze redengeving niet incorrect of kennelijk onredelijk. Verweerder heeft ook vermeld dat verzoeker niet langer over een officiële toestemming beschikt om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat met de gegevens die betrekking hebben op zijn tewerkstelling geen rekening werd gehouden. Aangezien verzoeker niet vermogt te werken in België kan hij niet in redelijkheid verwachten dat een tewerkstelling in het Rijk op zich zou worden weerhouden als een element dat zou toelaten te concluderen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is een verblijfsmachtiging vanuit het buitenland aan te vragen.

Verzoekers grief dat verweerder niet nuttig kan verwijzen naar de mogelijkheid om een beroep te doen op steun via de Internationale Organisatie van Migratie, aangezien deze steun een duurzame terugkeer naar en een re-integratie in het land van herkomst tot doel heeft, is gericht tegen een overbodige overweging in de eerste bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat verweerder immers ook heeft uiteengezet dat verzoeker geen toestemming heeft om betaalde arbeid in België te verrichten en dat de verplichting om terug te keren naar Nigeria slechts een tijdelijke terugkeer impliceert, waardoor de opgebouwde sociale contacten niet in het gedrang komen. Deze overwegingen zijn op zich deugdelijk en volstaan om te begrijpen waarom verweerder verzoekers sociale en professionele banden niet als een reden ziet om te kunnen besluiten dat het indienen van een verblijfsaanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is.

Voorts geeft verzoeker nog aan dat verweerder onterecht de aangehaalde elementen met betrekking tot zijn integratie niet heeft onderzocht bij de vaststelling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In dit verband dient de Raad vast te stellen dat verweerders standpunt in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan daarenboven niet inzien waarom het feit dat verzoeker sedert 2013 in het Rijk verblijft en het gegeven dat hij is tewerkgesteld en werkwilgig is, lessen Nederlands heeft gevolgd, Frans kan spreken, een investeringsplan voor zijn pensioen met levensverzekering en familiale polis heeft afgesloten en over een lidkaart van de plaatselijke bibliotheek beschikt – elementen die volgens verzoeker het bestaan van sociale en economische banden die tot zijn privéleven behoren aantonen – een beletsel zouden vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure in zijn land van

herkomst. Door naar deze gegevens te verwijzen en te betogen dat hij een bijkomend onderzoek vereist achtte toont hij ook niet aan dat zijn privéleven enigszins wordt geschaad doordat verweerder de eerste bestreden beslissing nam.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf en er dus geen sprake kan zijn van een inmenging in verzoekers privéleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Verzoeker toont ook niet aan dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de eerste bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Zoals eerder aangehaald, stelt hij weliswaar dat het centrum van zijn sociale en economische belangen in België ligt en dat hij talrijke contacten en duurzame relaties in het Rijk heeft opgebouwd, maar hij toont niet aan dat de door hem opgebouwde relaties dreigen teloor te gaan indien hij tijdelijk het land dient te verlaten. Er wordt door hem niet aannemelijk gemaakt dat hij de relaties die hij opbouwde met personen in België of de andere banden die zouden bestaan niet vanuit het buitenland kan onderhouden. Overigens heeft de eerste bestreden beslissing, zoals verweerder in deze beslissing terecht motiveert, geenszins tot gevolg dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om naar België terug te keren, eens hij zijn aanvraag heeft ingediend via de door de wet voorziene procedure en deze werd goedgekeurd. Ten overvloede duidt de Raad dat in het geval een vreemdeling zich ervan bewust was of diende te zijn dat hij illegaal in het Rijk verbleef er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat dergelijke omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de eerste bestreden beslissing wordt genomen.

Verzoekers grief dat het bestaan van een privéleven niet vereist dat enige “afhankelijkheid” wordt aangetoond doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Het betreft overigens wederom een kritiek op een overvloedige overweging in de eerste bestreden beslissing die niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Verweerders argumentatie dat verzoekers sociale banden niet van die aard zijn dat ze een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland onmogelijk zouden maken blijft immers volledig overeen. Het is bovendien niet uitgesloten dat het bestaan van enige vorm van “afhankelijkheid” deel zou kunnen uitmaken van het privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het privéleven kan immers allerhande zaken omvatten.

Waar verzoeker verder nog aanvoert dat de door verweerder ingeroepen argumentatie dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om een verblijfsmachtiging aan te vragen slechts aanleiding geeft tot een tijdelijke scheiding “geen gegeven [is] dat voorkomt in de Boultif-Unercriteria”, moet worden gesteld dat deze kritiek in casu niet dienend is. De criteria die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werden ontwikkeld in de zaken Boultif/Zwitserland (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, § 48) en Ünner/Nederland (EHRM, 18 oktober 2006, nr. 46410/99, §§ 54-55 en §§ 57-58) zijn slechts hulpmiddelen die nationale hoven en rechtbanken kunnen aanwenden om na te gaan of een billijke belangenafweging werd doorgevoerd in geval van verwijderingsmaatregelen op grond van openbare orde of nationale veiligheid (zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, nr. 41738/10, § 141). Daar in voorliggende zaak geen overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid spelen, kan niet dienstig naar deze criteria worden verwezen. Verzoeker is daarenboven ook geen gevestigde vreemdeling, waardoor voormelde rechtspraak en de daaruit afgeleide criteria, ook om die reden, niet relevant zijn in voorliggende zaak.

Door te duiden dat de Raad van State reeds aangaf dat de stelling dat wanneer de bepalingen van de Vreemdelingenwet correct worden toegepast er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan zijn incorrect is, toont verzoeker voorts niet aan dat door verweerder onterecht werd gewezen op het feit dat voormelde verdragsbepaling geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Artikel 8 van het EVRM is geen “passe-partout” die toelaat allerhande regels, die erop zijn gericht migratie geordend te laten verlopen, zo maar aan de kant te schuiven. Verweerder heeft in aanmerking genomen dat de Vreemdelingenwet voorziet dat een verblijfsmachtiging in regel in het buitenland moet worden aangevraagd en heeft geoordeeld dat de toepassing van deze regel in casu verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft hierbij, zoals reeds gesteld, opgemerkt dat verzoeker slechts tijdelijk dient terug te keren naar Nigeria en verzoekers banden met België hierdoor niet ernstig

geraakt worden. Verzoeker is daarenboven selectief in zijn lezing van de rechtspraak van de Raad van State en laat de verwijzingen in de eerste bestreden beslissing naar arresten van dit rechtscollege die verweerders standpunt – dat de verplichting om tijdelijk België te verlaten om de vereiste verblijfsmachtiging aan te vragen in beginsel niet onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM – bijtreden onbesproken. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat de toepassing van de Vreemdelingenwet – in casu verweerders besluit dat in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen worden vastgesteld die ertoe zouden nopen af te wijken van de gewone procedure voor het indienen van een machtigingsaanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post– in het licht van artikel 8 van het EVRM niet rechtmatig zou zijn gebeurd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, dat enkel betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

In zijn syntheseseminarie verstrekt verzoeker de volgende toelichting:

“1. Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten bijlage 13 afgegeven. Het gaat bijgevolg om een gevolgbeslissing van de eerste beslissing, en niet een beslissing in uitvoering van de verwerping van het VIB, vermits in dat geval een bijlage 13quinquies zou worden afgegeven.

Bijgevolg, wanneer de eerste beslissing vernietigd wordt, dient het bevel eveneens vernietigd te worden.

Het bevel stelt ten onrechte dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort, vermits hij bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een fotokopie van 2 bladzijden van zijn paspoort heeft meegedeeld.

2. Artikel 74/13 Vw. vereist dat ook onderzocht wordt of door het bevel het privéleven van verzoeker wordt geschonden (RvV 25 juni 2021, nr. 257.213). Daarover is in het bevel niets terug te vinden, zodat artikel 74/13 Vw. en de formele motiveringsplicht geschonden wordt.

Ook om artikel 8 EVRM na te leven dient verweerder na te gaan of door het nemen van een bevel het privéleven van verzoeker geschonden wordt, wat niet gebeurt, zodat artikel 8 en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt.

Het notake met opmerkingen

Indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende "aanvragen" (sic) om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw., toont de vreemdeling niet aan welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV.

Repliek

Verzoeker heeft t.a.v. het bevel de schending ingeroepen van artikel 74/13 Vw. Dat vraagt om een antwoord. Bovendien, vermits door de eerste beslissing artikel 8 EVRM geschonden wordt, had verweerder in het bevel een deugdelijke motivering kunnen geven, quod non. Verweerder antwoordt ook niet op de vaststelling dat verzoeker wel degelijk over een paspoort beschikt, anders dan wat in het bevel wordt gesteld.”

2.2.2.1. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing – een hypothese die bovendien niet aan de orde is – niet automatisch tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder meer kaduuk worden.

2.2.2.2. Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing leert dat deze beslissing werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoeker niet over een “geldig” paspoort en visum beschikt en dus niet – zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt – omdat hij niet in het bezit zou zijn van een paspoort als dusdanig. Het staat vast dat het door verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag voorgelegde paspoort een geldigheidsduur had van 27 februari 2012 tot 26 februari 2017, waardoor niet kan worden betwist dat het paspoort was vervallen op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen. Het staat bovendien niet ter discussie dat verzoeker niet beschikte over een geldig visum, waardoor verweerder, op

grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen –, de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten diende te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.3. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht heeft geschonden door geen overwegingen te voorzien aangaande zijn *“privéleven”*. In artikel 74/13 zelf is immers niet bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het *“privéleven”* van de betrokken vreemdeling in aanmerking moet nemen of hieromtrent moet motiveren.

2.2.2.4. In casu wordt trouwens ook niet aangetoond dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft dat effectief wordt geraakt door de tweede bestreden beslissing en verzoeker betwist niet dat hij geen gezin in het Rijk heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.2.5. Voorts moet erop worden gewezen dat, aangezien niet blijkt dat verzoeker enig privéleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen en dat effectief wordt aangetast, niet kan worden voorgehouden dat verdere afwegingen en toelichtingen omtrent deze verdragsbepaling vereist zouden zijn. Verzoekers betoog laat dan ook niet toe te oordelen dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. De motieven waarop de tweede bestreden beslissing steunt kunnen zonder meer worden teruggevonden in deze beslissing en zijn pertinent en draagkrachtig.

2.2.2.6. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen blijkt tevens niet dat verweerder op basis van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens, dan wel op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK